

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2014/10

„Jöjj, és lásd meg!” (Jn 1,46)

Érdeklődők istentiszteletén

„Szivárványívmet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Most ősszel különös hangsúllyal foglalkoztunk keresztyén küldetésünk egyik legfontosabb feladatával, a tanítvánnyá tétellel.

Missziói felkészülésünket három vasárnapi igehirdetés is segítette.

Szeptember 21-én, 28-án és október 5-én a fél 9-es istentiszteleteket a hagyományos rend szerint tartottuk Bertha Zoltán, Püskiné Szécsi Judit és Szilágyi János lelkészeink ige szolgálatával.

Ismerősöket, barátokat, családtagokat, érdeklődőket a fél 11-es istentiszteletekre hívogattunk, a lelkipásztor által írt levéllel is.

A Jézushoz hívogató – András-szolgálat – három vasárnapján gyülekezeti tagjaink közül többen is szolgáltak imádsággal, igeolvasással, és személyes vallomások hangzottak el útkeresésükről, hitre jutásukról, gyülekezethez tartozásuk öröméről.

Püski Lajos ige szolgálatával hívott a Krisztus melletti döntésre, új életre. Közreműködtek: Nagy Csaba orgonán és pianínón, az ifis zenekar, valamint kamarakórusunk. Az istentiszteletet segítette a megújult hangosítás és az új kivetítőrendszer is. Az istentiszteletek elején gyülekezeti életünkéről képeket, majd az énekszövegeket vetítettük ki.

A kiosztott lapokon lévő imádság elmondásával felelni lehetett a megszólításra, és segítséget kérni a lelki fejlődéshez. Az október elején indult Bibliaiskolában pedig megalapozható az igeismeret és a hit. A bizonyágtételeket és igehirdetéseket szerkesztve közöljük. A teljes anyag megtalálható honlapunkon:

www.refnagyerdo.hu

Szerk.

Szeptember 21-én, a fél 11-es istentiszteleten igeolvasással Kovács Krisztina, imádsággal Szabó Ildikó szolgált. Lelki útkereséséről, megtéréséről Dr. Hodossi Sándor beszélt. A Luk 18,18-30 alapján Püski Lajos hirdette az ígét:

Kedves Barátaim!

Hogyan érdemes élni? Erre a nagyon ősi, életbevágóan fontos kérdésre mindenkinek minél hamarabb célszerű megfogalmaznia a helyes választ. **Te hol tartasz?** A Prédikátor könyvének írója sok mindent kipróbált: élvezte a jót, a nevetést, az örömet. Borral vidámította magát. Okatlan dolgokhoz fogott. Majd nagyszerű dolgokat alkotott: házakat, víztárolókat épített, szőlőket, gyümölcsfákat telepített. Vagyont, aranyat, nagy gazdagságot gyűjtött. Sok szolgát alkalmazott. Élvezte a művészetet és a szép nőket. Nagy hatalommal is rendelkezhetett. Örülhetett keze munkája hasznának is.

Felismerte azt is, hogy mindez végső soron Isten ajándéka.

Megdöbbenő őszinteséggel kimondja, hogy végül is haszontalan erőlködés volt mindez, hiszen mindent előbb-utóbb el fog veszíteni az ember, mert minden érhet mindenkit.

Másik történetünk főhőse is előkelő, tehetős ember, aki ráadásul igyekezett törvénytisztelő, rendes emberként élni. De arra jött rá, hogy mindezek ellenére, **valami vagy valaki mégis hiányzik az életéből.** Helyesen ismerte fel, hogy valami módon az Isten országába kellene bejutnia. Nemcsak magában felismerte, hanem nyilvánosan is kimondta és megmozdult. Jézushoz jött tehát, és kérdezett.

Keresd Isten országát!

Jézus éppen előzőleg beszélt az Isten országáról, arról, hogy aki nem olyan alázattal, nyitottsággal fogadja, mint a semmivel nem rendelkező kisgyermek, semmiképpen nem mehet be abba.

Hogyan kaphatsz igazi választ az élet nagy kérdéseire?

- Ne engedd magad sodortatni a sok sürgős dolog által!
- Ne engedd magadban ezt a vágyat, érdeklődést elhallgattatni!
- Légy kész magad körül mindent kritikusan megvizsgálni!
- A haszontalan dolgokra ne pazarold az idődet!
- Merj az Úrtól kérdezni az ő országáról és az örök életről!

Életed értelmét – benne a korábban felsorolt részletek helyét, szerepét – csak az örökkévalóság fényében találhatod meg.

Igazi hasznos választ csak Jézus adhat, aki az örökkévalóságból jött hozzánk és érettünk.

Keresd tehát először az Isten országát és az ő akaratát, a többi pedig megadatik neked. Ámen!

Szabó Ildikó imádsággal szolgált

Utam a konfirmációig

„Szovjet tudósok bebizonyították, hogy nincsen Isten.” A kérdés ezzel eldőlt számomra, mielőtt egyáltalán felmerült volna. A bizonyítéknak megingathatatlannak kellett lennie, mert Emike néni határozottan állította. Emike néni napközis nevelőnk volt alsó tagozatban, felsőben pedig osztályfőnökünk lett. Megfellebbezhetetlen tekintély. Bár akkoriban nem foglalkoztatott a vallás, ezt valamiért megjegyeztem. Ugyan nem értettem, hogy akkor mit csinálnak még mindig a papok, és mit keresnek az emberek a templomokban. Talán hozzájuk nem jutott el a szovjet tudósok bizonyítéka? Vagy Emike néni nem mondta nekik? De sokat nem törődtem a kérdéssel. Ugyancsak a hetvenes évek első felében történt, hogy a Szegedi Dómban az egyik osztálytársam a szenteltvíztartóból töltötte fel vízpisztolyát. Magam számára is váratlanul: felháborodtam. Mert a templom méltóságához nem illett az idétlenség. Harmadik emlékem alsó tagozatból egy vita. Egyik szünetben arról folyt a társalgás, hogy ki milyen vallású az osztályban. Volt, aki katolikus, volt, aki református, volt, aki nem vallásos. A vihart Misike hozzászólása váltotta ki,

aki azt mondta, hogy ő kommunista. A kommunista az vallás, vagy nem? Nem tudtuk eldönteni. Ez a kérdés engem is izgatott, ezért este megkérdeztem apámat. Apám minden tudott, tehát biztosra mentem. Válasza teljesen megdöbbsentett. A mindentudó apám zavarba jött. „Igen, de mégsem. Nem, de tulajdonképpen igen.” Valami ilyesmit dadogott zavartan. Meg kellett értenem, itt valami titok lappang. A felső tagozatból nem emlékszem vissza olyan eseményekre, amelyek megingatták volna vallási közömbösségemet. Hitbéli nevelődésem következő állomása 1979 ősze. Éppen elkezdtem a gimnáziumot, mikor meghalt nagyapám. Temetését követően a lelkésztől apám kapott egy Zsoltárokkal egybekötött Újszövetséget. Mivel a családban én olvastam legtöbbet, hamarosan hozzám került. Esténként zsoltárokat és a Máté evangéliumát olvasgattam 14 évesen. Bár nem igazán értettem, mégis nagy hatással volt rám. A Hegyi beszéd teljesen felkavart. Aztán lassan másfelé fordult érdeklődésem. A gimnáziumi évek alatt elsősorban a könyvek neveltek. A katonaság idejéből egy ide tartozó emlék maradt meg bennem. Varga alezredes elvtárs tartott szemlét, és Schneider honvéd nyakában meglátott egy fészületet. Üvöltve tépte le, és vágta földhöz. Eltorzult arccal bizonygatta, hogy nem az üdvhadsereg, hanem a párt katonái vagyunk.

Isten egyetemista koromban lépett be életembe. Nekünk azt tanították, hogy Isten nem létezik, a vallás a nép ópiuma, amit azért találtak ki a papok, hogy függésben tartsák az elnyomott osztályokat. Erre azt kellett megélnem, hogy valami hatalmas erő vonz Isten közelébe. Nem volt

könnyű megértenem, mi zajlik bennem. Csodálkozva tapasztaltam, hogy jól érzem magam hívő fiatalok között. Sosem szóltam hozzá az ifin, de nagyon figyeltem, és lassan minden átértékelődött bennem. Ami addig meghatározó volt, elveszítette jelentőségét. És az vált fontossá, amiről sose gondoltam volna. Azt éltem meg, amit Pál apostol: *„Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnak itélek mindent”* (Filippi 3,8) De akkor ez egyáltalán nem volt ilyen egyszerű. Nem értették a hozzám legközelebb állók sem, hogy mi bajom van. Nem tudtam segíteni nekik, mert én sem értettem magamat. Megörültem? Vallási mánia uralkodott el rajtam? Többen így gondolták környezetemben. Nem baj, majd elmúlik, tették hozzá. Azóta tudom, hogy többé-kevésbé hasonló jelenségek kísérik a nem vallásos közegben szocializálódott emberek hitre jutását. De akkor ezt még nem tudtam. Csak azt, hogy a gyülekezetben nem vallási tébolyultakat, hanem normális embereket látok. Akikkel értelmesen lehet beszélgetni, akik szeretik egymást. Ráadásul olyan magától értetődő természetességgel veszik komolyan Istent, tartják tekintélynek a Bibliát, amilyen természetességgel tanították nekem, hogy ez butaság. Egyébként az egyetemen csupa okos ember vett körül. Többségük cinikus, kiábrándult, életunt. Egyszer egyik tanárunk azt mondta egy csoporttársunknak, hogy „tudásra érdemtelen, okos.” Azt hiszem, pontosan fogalmazott. Többé nem akartam okos lenni, tudásra vágytam. Hitre jutásom utólag nézve elemi erejű és egyértelmű volt, de akkor sokat vívódtam. Túl nagy volt a különbség korábbi és újonnan alakuló életem között. Belső küzdelmeimben nagy segítséget

Utam a konfirmációig

jelentett a közösség támogatása. Egyre több barátunk lett az ifiből, a gyülekezeti énekkarból, akiknek belezuhaltunk életébe. Vonzó példákat láttam. Én is ilyen akarok lenni. Elhatároztam, hogy konfirmálni fogok. Azt hittem, lelkeszem örülni fog döntésemnek, de ennek semmi jelét nem adta. Rám nézett, és komoly arccal megkérdezte, hogy miért. Erre nem voltam felkészülve. Valami olyasmit hebegtem, hogy ha ehhez a közösséghez tartozom, akkor az elköteleződésemet ki is szeretném fejezni a gyülekezet előtt. 24 éves voltam, a társaim 14 évesek. Egy fejjel lógtam ki a sorból. Csak kicsit zavart. Nagyon azért nem, mert tudtam, ennek így kell történnie. Most is így gondolom.

Dr. Hodossi Sándor

Kamarakórus énekelt

Gyülekezet az istentiszteleten

Engedd el bálványaidat!

Szeptember 28-án, a fél 11-es istentiszteleten igeolvasással Pál Ágnes, imádsággal Pál Endre szolgált. Lelki útkereséséről, megtéréséről Kovácsné Ember Katalin beszélt. A Luk 18,18-22 alapján Püski Lajos hirdette az igét:

Kedves Barátom!

Hiányt szenvedő gazdag vagy Te is!

„Kedves” megszólítás és merész állítás ez, ugye? Mint a bibliai történet anyagiakban és jó cselekedetekben gazdag embere, úgy te is hiányt szenvedő gazdag ember vagy. Ő jó helyen, de rossz kérdéssel kereste hiányérzetében a választ. Egyedül Jézus tud igazi, jó, az idők próbáját is kiálló választ adni. Ezért jól tetted, hogy kérdéseiddel együtt eljöttél. Nem baj, ha kérdéseid talán nem pontosak és helyesek, a lényeg az, hogy jó helyen tedd fel azokat, mert az Úr ismeri gondolataidat, és ő megadja a jó választ.

A megszólítás alapján bizonyára felmerült már benned a kérdés, hogy **mi a téged akadályozó „gazdagságod”?** A bibliai történet embere jobban bízott az istenített vagyonában és tisztességes élete jó cselekedeteiben, mint az Úrban. Ez a tévHITE akadályozta őt eddig. Pedig komolyan hitte Isten létét, de valójában bálványozott dolgaiban bízott.

Lehet, hogy Te másban vagy gazdag.

Aki vagy ami életed középpontjában van, az az istened vagy bálványod. Lehet, hogy az anyagiakban, tudományodban, értelmekben, jóságodban Istennél is jobban bízol. Lehet, hogy a még meglévő fizikai erőd vagy bizonyos emberek fontosabbak számodra, mint az Örökkévaló Isten. Le-

Engedd el bálványaidat!

het, hogy valamilyen, emberek által kitá-
lált eszmében, ideológiában vagy valami
másban még Istennél is jobban bízol, és
életed, értékrended ezek szerint alakul. De
akkor ezek a bálványaid, melyek megaka-
dályoznak abban, hogy elnyerd az örök
életet. Azt pedig nyilván tudod, hogy két
úrnak szolgálni nem lehet.

Hogyan távolítsuk el az akadályokat?

Bizonyára Te is jól ismered a tízpa-
rancsolat elejéről, hogy: „ne legyenek
idegen isteneid énelöttem!” Tele kézzel,
tele szívvel pedig nem tudod átvenni az
értékesebbet, melyet az Úr szeretne neked
most adni. Így érthető Jézus másik szava:
„Boldogok a lelki szegények, mert övék
a mennyek országa.”

A kevésbé értékes, bálványozott dolgaidat
sorold hátrább! Pál apostol szavaival szól-
va: „kárnak és szemétnak” lehet mindent
ítélni ahhoz képest, amit a Krisztus által
kaphatsz.

Engedd, hogy téged is megragadjon Isten
jóságos szeretete.

Lelke által ragadd meg a feléd kinyújtott
isteni szeretetet. Ámen.

Pál Ágnes igét olvasott, Pál Endre imádkozott

Isten Fia, Megváltó

Isten igéjéről nagymamámtól hallottam
először. Lelkesen járt gyülekezetbe, aho-
vá engem is elvitt. Szívesen mentem, és
szívesen hallgattam az igehirdetéseket, és
szívemben megfogalmazódott az a gon-
dolat, hogy én pap leszek. Mivel nagyon
beszédes kislány voltam, úgy éreztem,
hogy ezt meg kell osztanom a szomszéd
nénivel, akit nagyon szerettem. Ő azonban
egészen másként reagált, mint ahogyan
én azt gondoltam. Csendességre intett, és
arra kért, hogy ezt ne mondjam senkinek.
Az édesapád könyvtáros, magyarázta,
és neki nem lenne jó, ha mindenkinek
elmondanád, hogy mi szeretnél lenni. Kis-
iskolás eszemmel mindezt nem értettem,
de megígértem, hogy nem beszélek erről
senkinek, hiszen nem akartam apukámnak
rosszat. Felső tagozatba kerültem, és ott
megtanultam, hogy miként alakult ki az
ember, és hogy a vallás az csak a buta
embereké, így egyre távolabb kerültem
a hittől és a vallástól is. Nagymamám
azonban egy dolgot sokszor mondogatott,
hogy ne feledjem el: Jézus Krisztus Isten
Fia, Megváltó.

Főiskolára kerültem, elsőéves népműve-
lés szakos hallgató voltam, és az egyik
feladatunk az volt, hogy nézzünk meg

Nyíregyházán egy-két templomot, milyen művészeti stílusban épültek. Így mentem be az egyik katolikus templomba, ahol nagy meglepetésemre az egyik fölöttem járó diáktársam letérdelt a pap előtt, és áldozott (vagyis úrvacsorát vett). Azt gondoltam magamban: micsoda sötétség, milyen buta ez a lány, hogy járhatnak az ilyenek főiskolára?

Ebben az időben bekapcsolódtam a néptáncsoport munkájába, de a népi kultúrában is találkoztam Isten és Jézus nevével, ám akkor ezekkel nem is foglalkoztam. Közben valahol mégis kerestem az élet kérdéseire a válaszokat, és nagyokat beszélgettünk erről diáktársaimmal, ami eléggé depresszióssá tett.

A főiskola elvégzése után Debrecenbe kerültem, és a nagy keresés közben eljutottunk a népfőiskolai mozgalomba, Pap Gábort, Molnár V. Józsefet hallgattunk, és templomba is elmentünk, például a húsvéti ünnep kapcsán. De ez nem volt elég, éreztem, hogy a szokáson kívül kell lennie valami magasabb rendű szellemvilágnak. Közben, a férjem egyik nap hazaállított egy könyvvel, és azt mondta, hogy ő mostantól csak zöldséget és gyümölcsöt fog enni. Ennek kapcsán kerültünk közelebb a természetgyógyászatához. El akartam menni jógázni, reikizni, de valahogy mindig meghíusult. Végül az itteni ismerőseim segítségével eljutottam egy olyan közösségbe, ahol azt mondták, hogy az összes vallás egy és ugyanazon Istenről beszél. Kinyitották a Bibliát, a kínai és egyiptomi iratokat, amelyekben szerintük szinte ugyanazok a gondolatok fogalmazódtak meg. A csoport neve az Arany Rózsakereszt volt. Jó helyen vagyok, gondoltam, és már éppen szorosabbra akartam fűzni

a kapcsolatokat a csoporttal, amikor megkérdeztem, hogy kinek tartják Jézust. Amikor meghallottam, hogy szerintük Mohameddel és Buddhával van egy szinten, eszembe jutottak nagymamám szavai: Jézus Krisztus Isten Fia, Megváltó. Többet nem mentem közéjük, de volt számomra egy haszna ennek a csoportnak: ettől kezdve rendszeresen forgattam a Bibliát. Röviddel ez után (éppen 7 éves házasság voltunk) Karcsi egyszer azzal jött haza, hogy jó a mi házasságunk, de miért ne lehetne jobb. Most itt van az egyetemen egy Kanadában élő hazánkfia, aki családterapeuta, menjünk el hozzá három alkalomra. Kicsit sértődötten indultam el. A második alkalommal eljutottunk odáig, hogy Karcsit a házasságunkba a nők (a két anyuka és én) kényszerítették bele. A terapeuta azt mondta, hogy küldjem el őt, hadd döntsön szabadon, hogy hogyan akar élni. Ekkor előttem egy pillanatra elsötétedett minden, és csak annyit tudtam mondani, hogy amit Isten egybeszerkesztett, azt ember szét nem választhatja. Erre azt válaszolta, hogy ő nem akar az én hitembe belegázolni. Ekkor éreztem először az ige erejét, hogy álljatok ellen az ördögnek és az elfut előletek.

Hazamentünk, és én rendesen kiborultam. Karcsi persze másképp értékelte a dolgokat, ő végre kimondhatott valami olyat, amit éveken át hordozott magában, és most végre felszabadult. Viszont én azt gondoltam, hogy egy 4 éves és egy 1 éves gyerekkel egyedül fogok maradni?

Isten másképp gondolta. Karcsit két héten belül meghívták egy bibliakörbe. Én otthon imádkoztam, nehogy megint rossz helyre kerüljünk. Ő aznap úgy jött haza,

Isten Fia, Megváltó

hogy megtért. Egy héttel később elmentem megnézni, hogy hol volt előző héten. Egy régi táncos ismerősünk fogadott. Bibliát olvastunk, imádkoztunk és énekelünk. Egy ének szívem mélyéig hatolt, és eleredtek a könnyeim. A dal a „Jézus, neved oly csodálatos” volt. Tudtam, hogy hazataláltam, döntöttem Jézus mellett, én is megtértem.

Ezt a döntést 23 esztendeje hoztam. Az életemben azóta is voltak, vannak nehéz helyzetek, tragédiák, de tudom, nem vagyok egyedül, bármilyen helyzetbe is kerülök, az ÚR mindig velem van.

Kovácsné Ember Katalin

Te is állhatsz itt!

Hogy vagy? – Templom előtti misszió

Sokszorosát kapja vissza

Október 5-én, a fél 11-es istentiszteleten igeolvasással Röttcher Judit, imádsággal Koroknai Éva szolgált. Lelki útkereséséről, megtéréséről Nagy Lajos beszélt. A Márk 10,23-31 alapján Püski Lajos hirdette az igét.

Kedves Barátom!

Ki üdvözülhet? A valamilyen értelemben vett gazdagságod az Isten iránti engedelmességben akadályozó bálványoddá lehet, pedig Te is hiányt szenvedő gazdag ember vagy. Az Isten országával kapcsolatosan kétféle cselekedet lehetséges. Az egyik az érdemszerző célzatú, a másik pedig az elfogadó cselekedet. Mindenkinek nehéz az Isten országába bejutni, mert mi alapvetően az önmegváltó gondolatainkban és a túlértékelt „jó cselekedeteinkben” bízunk. Ki üdvözülhet tehát? – kérdezhetjük mi is az egykori tanítványokkal együtt. A jó hír az az, hogy Istennél minden lehetséges. **Fogadd el tehát ajándékként Isten bűnbocsátó szeretetét.**

Ha elfogadod Isten ajándékba adott szeretetét, akkor átrendeződik az életed. Jézus azt mondja, hogy hagyd el bálványaidat őerte és az evangéliumért. De ez nem azt jelenti, hogy mindent fel kell égetni magunk mögött, és nem azt jelenti, hogy minden embernek el kell adnia mindenét, és mezítlábas vándorként az erdőbe kell vonulnia. Mindezek **megmaradnak az életünkben, de már nem az első helyen.** Péternek is megmaradt a háza, ahova később Jézus betért, és volt felesége is. A bibliai történet gazdag emberének hitpróbaként azért mondja Jézus, hogy add el a vagyonedat és oszd szét a szegényeknek, mert ő a gazdagságát bálványozta.

Sokszorosát kapja vissza

Ez a döntés azonban nem a nyereség-veszteség anyagiasság számítását, hanem bizalom kérdése. Ha elfogadod Isten szeretetét, **akkor új gazda, új cél, új értékrend, új kapcsolatok lesznek életedben.**

Sokszorosát kapja már ebben a világban. Hit által százannyit: testvért, megnyíló otthonokat, hívővé lett családtagokat, új közösséget, gyülekezetet. A jövőben pedig örök életet, zavartalan közösséget kapunk Istennel. Jézus előre elmondja azt is, hogy lehetséges, hogy (a 421. énekünk szavával szólva) „a világ gúnyol, nevet” majd rajtunk, mert nem érti a hit titkát.

Jézus figyelmezteti a régóta hívő embereket, hogy el ne bízzuk magunkat. Bátorítja az érdeklődőket, hogy utolsókból első is lehetnek, ha hittel fogadják a kegyelmet.

Tedd meg tehát a következő három lépést:

- Keresd az Isten országát, akaratát, az örök életet!
- Az értékesebbért engedd el bálványaidat!
- Fogadd el ajándékként az elhagyott dolgok sokszorosát! Ámen.

Koroknai Éva imádkozott

„Hinni taníts, Uram...

Ahogy sokszor hallottuk már ilyen alkalmakkor: és sem nem hitben nevelkedtem, nem kaptam vallásos nevelést. Egy vidéki kisvárosban nőttem fel, amely az első termelőszövetkezeti városként lett híres – valamint meleg- és hideg rekordjairól. Talán egy kicsit rólam is, mert, valami szenzációként, abban az évben két egy kilogramm alatti gyermek is életben maradt Magyarországon – az egyik én voltam. Igazából mostanra értettem meg, mekkora kegyelme volt ez Istennek. Mindig olyan orvosok kezébe kerültem, akik az adott kor leghaladóbb medicináit alkalmazták a kezeléseik során. A mai napig...

Az egyik karácsony este, amíg édesanyám titokban a fenyőt díszítette, kicsi gyermekként, édesapám kezét fogva, tettünk egy kört a városban. Megálltunk a katolikus templomnál. Kicsit félve néztem a kiálló bordájú, szenvedő testet a kereszten, a borús téli ég alatt, mintha rám zuhantak volna a rohanó felhők.

– Mi az ott? – kérdeztem.

– A Jézuska, ő hozza az ajándékokat – jött a válasz.

A hit kérdései a családban nem igazán jöttek elő. Nagyapám emlegette még néha Istent, de őt kiközösítették a katoli-

„Hinni taníts, Uram, kérni taníts...”

kusok: „Ne szeress református asszonyt.” Ezzel a család is teljesen eltávolodott a hit gyakorlásától: számomra ez volt az elfogadott. Nem olyan régen előkerült a „családi” Biblia, hátulján a bejegyzésekkel. Örültem, jó volt látni a régiesen formált kézírást. Apám őrzi gondosan a régi családi fotókkal, remélem, hozzám kerül majd, további őrzésre.

Féltő, szeretetteljes nevelést kaptam – csak a vadhajtasokat nyesegetve, nőjön szabadon a gyermek. Vidéki gyermekként kivettem a részem a család mezőgazdasági tevékenységeiből is. Nővekedtem, sokat olvastam, kedvencem volt a tudományos-fantasztikus irodalom, de olvastam minden mást – az összehasonlító vallásfilozófiát már akkor is érdekesnek találtam. A Jézus Krisztus szupersztár volt az egyik nagy filmélményem a gimnáziumban (érdekes volt később a „Kenyered és borod táplál engem...” ének dallamára ráismer-ni), valamint a Ben Húr. Megdöbrentő volt a film végén a vihar és a szent vér, mely tisztára mosta a világot bűneiből. Igazán alaposabban Biblia csak a főiskolán került a kezembe, a szobatársam a tanúja volt Jehovának. A többi szobatársammal nekilódultunk az olvasásnak – haragvó és félelmetes Istent láttunk magunk előtt. De elakadtunk az Ószövetség történeteiben... Az évek teltek: családalapítás, gyermekek... és a manapság már majdnem szokásos probléma: a házasságunk megromlott, megmártóztunk a bűnben, elváltunk.

Aztán később olvastam a kedvesem, későbbi feleségem bibliaiskolai jegyzeteit, izgatottan vártam a beszámolóit az alkalmakról. Hmm, ez is ismerős, ezt nem tudtam...

Beiratkoztam én is az induló Bibliaiskolá-

ba – ahogy az Írás mondja: „Megtaláltak azok, akik nem kerestek, megjelentem azoknak, akik nem kérdezősködtek utánam...” A megismerés folyamatában előrehaladva, a gyarapodó lélek felépülése útján járva megérett a felismerés, el kell indulni, időben, az elénk jövő kegyelmes Isten megelőlegezett szeretetét, kegyelmét elfogadva. Oda kell bízni magunkat a megmentőnkre, az önmegváltás nem lehetséges. Ha van Krisztusunk, akkor van utunk és van módszerünk is. Isten felé fordulva, a bűnismeret-bűnvallás-bocsánatkérés hármasságán túl halló és engedelmes szívvel, odafigyelve, elfogadó arccal, Isten ajándékát elfogadva: „megáld az Úr ingyen kegyelemmel”. Mert semmi más nincs ingyen, mindenért fizetni kell: pénzzel, vérrel, verítékkal, lélekkel.

Egyszer minden napvilágra kerül, az is, ami a szívünkben van. Jó, ha most tudunk az Úr elé menni, és kérni, hogy vegye ki szívünkéből az ingadozást, és formáljon át, hogy ne mi akarjuk megmenteni magunkat, hanem minden helyzetben bízzuk magunkat Urunkra.

A korábbi meggyőződés, a remény mostanra hitté érett: megkeresztelkedtem, konfirmáltam, így már vehettem úrvacsorát. Isten áldását is kértük új házasságunk megkötésére, kicsi fiunk a keresztségben az András nevet kapta. Amikor mondta a feleségem, hogy mennyire sokat jelent számára az, hogy én is elindultam a Krisztus követésére, azt mondtam: ha összeköttöttük az életünket, egy úton kell járjunk. Mert ahogy a János evangéliuma 14,6-ban írva van: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.*”

Nagy Lajos

Imádságaim

Egy-egy igehirdetésre az alábbi imádságokkal válaszolhattunk. Ha tudsz vele azonosulni, ezt te is megteheted.

1. Keresd Isten országát!

Mindenható Isten! Engem sok minden érdekelt de igazán most ismertem fel, hogy valójában mindenhol az élet értelmét kerestem.

Köszönöm, hogy személyesen megszólítottál.

Segíts, hogy míg van lehetőségem, addig döntsek Krisztus mellett. Ámen!

2. Engedd el bálványaidat!

Hálát adok Istenem, hogy békességre vágyakozó életemet megkerested.

Köszönöm, hogy türelmesen, sokszor hívtál, és akadályokat legyőzve végre most itt lehetek.

Most hozzád térek, szívembe fogadom szavadat, és kérlek végy lakozást bennem és otthonomban.

Segíts örvendező új életre! Ámen!

3. Sokszorosát kapja vissza

Istenem, Te légy gazdája életemnek, tisztogasd meg gondolataimat, formáld át értékrendemet, hogy újjászületett étellel Téged dicsőítsek.

Hálát adok, Istenem, hogy elhagyott bálványaim helyett Te megajándékozol testvérekkel a gyülekezet közösségében. Ámen!

Emlékeztető önmagamnak

Isten megszólító szeretete válaszodra vár. Jelöld be magadnak amiben már döntöttél!

A következő döntéseket hoztam:

- ☐ Felülvizsgálom eddigi életfelfogásomat, értékrendemet.
- ☐ Elhatároztam, hogy változtatok életemen.
- ☐ Érdekel a Szentírás, ezért részt veszek a Bibliaiskola előadásain.
- ☐ Isten segítségét kérve elmondtam a lapon lévő imádságot.
- ☐ Lelki fejlődésemhez címemet megadva kérem a lelkipásztorok segítségét.
- ☐ Másoknak is beszélek a mai napról, döntéseimről.

Segítsen Isten ezek megvalósításában!

Zenészek...

...és technikusok.

Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül. (Kol 3,1)

Hírek

- ♦ **Családi istentisztelet** lesz október 26-án 15 órakor.
- ♦ **Vigasztaló istentiszteletek** lesznek nov. 2-án vasárnap délelőtt fél 9-kor és fél 11-kor.

Imádkozzunk...

- ♦ vigasztalást várókért,
- ♦ gyülekezetünk és egyházunk jövőjéért.

Gyülekezeti hétvége

a nagyerdei református templomban, október 16-19.

Cél: a hívő ember tanítása

Küldetésben járunk

Október 16. csütörtök 17:00

Kétezer év missziói tanulságai

Október 17. péntek 17:00

Református egyházunk jövőjéről

Október 18. szombat 17:00

Gyülekezetünk jövőjéről

Előadó:

Püski Lajos lelkész

A másfél órás alkalmak rendje: áhítat, előadás és megbeszélés.

Okt. 19. vasárnap 8:30 és 10:30: Úrvacsorás istentisztelet

„Növekedjetek az Isten ismeretében!” (Kol 1, 10)

Szívárvány –

a Debrecen-Nagyterdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia

22. évfolyam 10. szám

Egyházközségünk számlaszáma:

Gyülekezeti honlapunk címe:

Telefon: (52) 410-811

Tördelés: Bene Lászlóné

Készült 600 példányban

Megjelenik havonta

11738008-20012917

www.refnagyerdo.hu